

b) 6:1-27 Despre dedicarea lui Israel

Primele patru capitole îi aduc aminte lui Israel de prezența Dumnezeului celui Sfânt din mijlocul lor. Pentru a se putea bucura de prezența acestui Dumnezeu, primul lucru pe care trebuie să îl facă Israel este să-și curățească tabăra de orice fărădelege (vezi capitolul 5). Însă ce va urma după ce tabăra va fi curățită? La această întrebare ne răspunde capitolul 6. Prin legea nazireatului descoperim următorul pas: dedicarea în întregime Domnului.

Israel era închinat Domnului și, în urma răscumpărării, aparținea Domnului în întregime. Israel trebuia în fiecare zi să se dedice Domnului și să Îi slujească neîncetat. Legea nazireatului vorbește însă despre o închinare specială. Pentru o perioadă limitată de timp, israelitul se putea închina Domnului într-un mod special. Aceasta însemna să respecte un regulament special, să petreacă probabil mai mult timp în singurătate cu Domnul și să fie mult mai atent la viața sa spirituală.

Vestea bună pe care o aduce versetul 2 este că oricine, fie bărbat, fie femeie, putea să se închine Domnului. Nu Dumnezeu rămânea îndatorat pentru că evreul s-a închinat Lui, ci evreul era cel onorat că este acceptat să se dedice Domnului într-un mod deosebit. Apoi, deși oricine se putea închina Domnului, această închinare nu putea fi oricum. Regulamentul era stabilit de Însuși Domnul. Acest regulament includea trei interdicții:

- Să nu bea vin de nici un fel;
- Să nu se tundă ;
- Să nu se atingă de nici un mort, nici măcar la moartea celor mai apropiate rude.

Nu putem să nu observăm că două dintre porunci se regăsesc și în **Levitic** și fac referire la preoți. O interdicție este scrisă în **Levitic** 10 în contextul morții fiilor lui Aaron: “Tu și fiii tăi împreună cu tine să nu beți vin, nici băutură ametoitoare când veți intra în Cortul Întâlnirii, ca să nu muriți ; aceasta va fi o lege veșnică pentru urmașii voștri, ca să puteți deosebi ce este sfânt de ce nu este sfânt, ce este necurat de ce este curat și să puteți învăța pe copiii lui Israel toate legile pe care li le-a dat Domnul prin Moise. » (**Levitic** 10:9-11) Interdicția aceasta are în vedere momentul în care preoții intrau în Cort să facă slujba. Fiind atât de aproape de Domnul, mințile lor trebuia să fie caracterizată de o luciditate și vigilență maximă pentru a deosebi ce este curat de ce este necurat și pentru a învăța în mod corect pe Israel căile Domnului. O apropiere mai mare de Domnul impunea o sfințire mai mare, o responsabilizare mai mare și o atenție crescută.

Evreul care se închină Domnului este asemănat cu evreul care face slujba la Cort. Într-adevăr, acesta se închină Domnului ; nu intră propriu-zis în Cort, dar se apropie mai mult de Domnul. Atunci trebuie să fie foarte atent pentru a se feri de orice necurăție și pentru a fi un model pentru ceilalți în toate lucrurile. De aceea, mintea sa trebuie să aibă un randament maxim și să nu fie anesteziată nici măcar cu un strop de vin. Ideea este că evreul trebuia să aibă atenția sporită. Înfrânarea de la băuturi îi aducea aminte mereu că el se apropie acum mai mult de Domnul și trebuie să fie atent la orice detaliu din viața lui.

A doua interdicție pe care o găsim în **Levitic** este cea cu privire la atingerea de un mort: “[Marele Preot] ... să nu se ducă la nici un mort ; să nu se facă necurat și să nu se atingă nici chiar de tatăl său sau de mama sa. » (**Levitic** 21:11) Este incredibil! Acum evreul care se închina Domnului este asemănat cu Marele Preot, cel care era cel mai apropiat de Dumnezeu și care avea o funcție unică în Israel. Acesta trebuia să fie un model desăvârșit de sfințenie și trebuia să fie mereu curat pentru a-și putea împlini funcția unică la Cortul Întâlnirii. Această paralelă îi comunică evreului care se închina Domnului că el beneficiază acum de o apropiere cu totul specială de Domnul și că, din această pricină, trebuie să fie sfânt pentru Domnul în absolut toate domeniile vieții lui. Dacă se atingea de vreun mort, tot nazireatul trebuia reluat de la capăt. Mesajul era clar: doar în sfințire te poți apropia de Domnul. Necurăția întrerupe procesul apropierii de Domnul și te îndepărtează de El. Dacă a intervenit o necurăție, ea trebuie îndepărtată și apoi procesul apropierii de Domnul reluat de la capăt.

Ce am învățat până acum? Că cel ce se închină Domnului trebuie să fie lucid și responsabil, precum preotul care își face slujba în Cort, și sfânt ca însuși Marele Preot. Mai avem de comentat o singură interdicție : să nu-și tundă părul, ci să-l lase să crească în voie. Care să fie semnificația acestei interdicții ? Poate fi în primul rând un alt semn de aducere aminte pentru evreu : « Ai grijă ! Ești închinat Domnului ! » Însă observăm că acest semn era unul vizibil pe care îl putea vedea toată lumea. Acest lucru aducea cu sine un pericol, și anume acela ca cineva să se închine Domnului cu motivație greșită, doar ca să îl vadă ceilalți și să primească o slavă deșartă de la muritori. Dar, dincolo de acest pericol, se pare că Domnul vrea ca ceilalți să știe pentru a li se stârni o gelozie sfântă și pentru a fi și ei motivați să se apropie mai mult de Domnul.

Este interesant cum se sfârșea perioada de nazireat a unui evreu. Acesta venea înaintea Domnului la Cortul Întâlnirii și aducea:

- O ardere de tot;
- O jertfă de ispășire;
- O jertfă de mulțumire;
- Un coș cu azimi, turte și plăcinte;
- Un dar de mâncare;
- O jertfă de băutură.

Sunt aduse toate tipurile de jertfă. Este evident că perioada de nazireat se încheia cu o rededicare și o reînnoire a legământului cu Dumnezeu. Este iarăși foarte important faptul că acest coș cu turte, precum și punerea acestora în mâinile evreului și legănarea acestora sunt elemente specifice ale ritualului de închinare a fiilor lui Aaron în slujba preoției (vezi **Exod** 29:2, 23, 24, 27, 28). Perioada de nazireat însemna o perioadă specială de apropiere de Domnul. Ea nu se încheia printr-o revenire la cotidian și implicit printr-o îndepărtare de cele sfinte, ci printr-o dedicare și apropiere mai mare de Domnul. Fiul lui Aaron care intra în slujbă știa că de acum încolo va fi mai aproape de Dumnezeu și mai responsabil de ceea ce va face. Același mesaj trebuia să îl primească și nazireul la ușa Cortului Întâlnirii.

Într-adevăr, **era răsplată pentru cel care se supunea la înfrânări**, se despărțea de ceilalți și se dedica într-un chip special Domnului?

Răsplata o descoperim tocmai în binecuvântarea de **la sfârșitul capitolului 6**. Această binecuvântare oglindește de fapt Locul Sfânt. În Locul Sfânt era un sfeșnic care lumina cele 12 pâini așezate înaintea lui. Mesajul era acesta: Fața Domnului luminează peste Israel! Nazireul, în urma nazireatului său, se apropia mai mult de Domnul, prin Duhul intra în Locul Sfânt din ceruri și se putea bucura mai mult de adevărata și singura binecuvântare: prezența lui Dumnezeu, relația personală cu El, cunoașterea mai profundă a caracterului Acestuia.

Evreul nu putea sta niciodată în Cortul Întâlnirii, dincolo de altar. Este vorba de o barieră fizică. Legea nazireatului însă îl prezintă pe nazireu ca pe un preot aflat în imediata apropiere a lui Dumnezeu, iar el trebuie să fie lucid, sfânt, un model pentru ceilalți, în urma sfințirii sale putând pași în Locul Sfânt. Evreul trebuia să înțeleagă că apropierea de Domnul este mai mult decât apropierea de un Cort fizic. Dumnezeu este duh și apropierea de El este în duhul și prin Duhul.

În concluzie, legea nazireatului aducea aminte lui Israel următoarele adevăruri:

- a) Așteptarea și dorința lui Yahwe este ca fiii și fiicele Lui să Îl caute mai mult și să se apropie mai mult de El;
- b) Oricine se poate apropia mai mult de Domnul, dar nu oricum;
- c) Calea apropierii este sfințirea după modelul reprezentanților lui Dumnezeu în mijlocul poporului: preoții;
- d) Răsplata sfințirii este tocmai o cunoaștere mai profundă a lui Dumnezeu;

- f) Adevărata binecuvântare este însăși relația cu Dumnezeu;
- g) Apropierea de Domnul înseamnă o apropiere în duh;
- h) O cheie pentru a te apropia mai mult de Dumnezeu o reprezintă acele perioade de înfrânare și separare, de dedicare specială.